

[Alfred Jensen.]

agtighed i likvideringen af løjtnant Knud Skov. Jeg håber, at ministeren i dag svarer på det af mig fremførte spørgsmål.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): Jeg tror ikke, det ærede medlem i almindelighed kan beklage sig over, at jeg ikke besvarer hans spørgsmål. Når jeg ikke svarede under åbningsdebatten, var det simpelt hen af den grund, at jeg opfattede det ærede medlems udtalelser som en meningstilkendegivelse, der ikke nødvendigvis fordrer svar.

Til det ærede medlems spørgsmål i dag kan jeg først sige, at jeg ikke på det foreliggende grundlag agter at kræve, at oberst Schjødt-Eriksen skal anlægge sag i anledning af de beskyldninger, der er rejst imod ham. Mit standpunkt er begrundet i følgende:

Efter det for mig foreliggende blev samtlige besættelsestidens drab efter aftale i befrielsesregeringen og efter aftale med modstandsbevægelsen og den følgende regering Knud Kristensen overdraget Frode Jakobsen til gennemgang. Formålet hermed var at få fastslået, hvilke drab modstandsbevægelsen tog ansvaret for som likvideringer, at få konstateret, om der var begået fejl, for i så tilfælde at give oprejsning, og endelig, hvis der opstod mistanke om, at der var begået en forbrydelse, at overgive sagen til almindelig kriminel retsforfølgning.

Modstandsbevægelsen tog straks ansvaret for drabet på løjtnant Skov, og modstandsbevægelsen erkendte straks, at løjtnant Skov var blevet uskyldig dræbt. Ingen rejste på det tidspunkt mistanke om, at der kunne ligge en forbrydelse bag. Det har været den almindelige linje, som hidtil har været fulgt, at man ikke skulle udlevere navnene på dem, der har haft med likvideringerne at gøre. Denne linje, som jeg er enig i, kan ikke forenes med, at man nu 15 år efter vil plukke enkeltpersoner ud og tvinge dem til at rense sig for ubegrundede beskyldninger for mord under besættelsen.

Alfred Jensen: Jeg bliver først nødt til at modsige ministeren, når han hævder, at jeg ikke har grund til at beklage mig over manglende svar på spørgsmål. Det mener jeg at jeg har, i allerhøjeste grad. Ved flere lejligheder er ministeren bevidst gået uden

om de spørgsmål, der er stillet til ham, og han kan ikke være i tvivl om, at jeg under åbningsdebatten rejste spørgsmålet om likvideringen af Skov direkte til ham for at afæske ham en forklaring om hans og regeringens stilling til dette spørgsmål.

Jeg kan ikke erklære mig tilfreds med det i dag givne svar. Jeg kender jo alt det, der kan tale for, at man ikke rører ved denne sag. Jeg kender alt fra behandlingen af likvideringssagerne, men det bortforklarer jo ikke, at der her er tale om en særlig sag, en sag vedrørende en person, der er meget belastet fra besættelsestiden, og som ikke burde indtage den plads, han indtager i hæren nu. Jeg har fremført i min motivering, at netop den omstændighed, at det var et såre skrøbeligt kar, gør, at man bør fritage obersten for tjeneste i hæren.

Vil man ikke — og jeg kan forstå de synspunkter, der gøres gældende: at man ikke vil tage sagen op, fordi det kan danne præcedens for, at man så også skal tage andre sager op — bør man i hvert fald, som jeg har fremhævet i mit første indlæg, tage manden ud af hæren, for han er ikke i besiddelse af den agtelse og tillid, den mand må have, som beklæder en så høj stilling. Bør ministeren ikke overveje denne side af sagen?

Jeg kunne også stille det op på en anden måde: hvor meget skal man egentlig begå her i landet i retning af at sætte sin prestige over styr og endda få godkendelse af regering og minister og lov til at fortsætte i stillinger, hvortil der kræves større agtelse og tillid end den, de pågældende personer har?

Forsvarsministeren (Poul Hansen): Jeg kan erklære mig tilfreds med, at det ærede medlem erkender, at der kan være grunde, tungtvejende grunde, til ikke at tage disse gamle sager op igen.

Det ærede medlem går derefter over til at sige, at man alligevel bør afskedige oberst Schjødt-Eriksen, fordi han mangler almindelig agtelse. Nu er dette jo en subjektiv bedømmelse fra det ærede medlems side, og jeg må sige, jeg synes, det ville være en overordentlig betænkelig ting, og vi ville være overordentlig langt ude, hvis folk skulle kunne afskediges på grund af ubegrundede beskyldninger imod dem.